

Č. 7376.

Z á v a d n é n á z v y: Aby odstraněno bylo označení veřejného sadu názvem »Roseggerpark«, nelze žádati na základě zák. č. 267/20.

(Nález ze dne 26. června 1928 č. 17.669).

V ě c: Město Ů. (adv. Dr. Kar. Schöppe z Ústí n. L.) proti zemské správě politické v Praze o označení »Roseggerpark«.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Osp v Ů. vyzvala výměrem z 11. prosince 1925 město, aby odstranilo jméno »Roseggerpark« v Ů. a nahradilo je jiným, poněvadž jméno to odporuje ustanovení § 1 zák. č. 267/20, připomínajíc osobu, která svou snahou o germanisaci čsl. mládeže projevila nepřátelské smýšlení k čsl. národu. — Tento výměr byl nař. rozhodnutím potvrzen na základě § 1 zák. č. 267/20 s odůvodněním, že označení »Roseggerpark« připomíná osobu, která je pro část německého obyvatelstva reprezentantem snahy po germanisaci čsl. mládeže a tudíž osobu, která projevila proti čsl. národu smýšlení nepřátelské. — — — —

Nss-u bylo se nejprve obíratí námitkou, přednesenou zástupcem stížnosti při veř. ústním líčení, spatřující nezákonnost v tom, že nař. rozhodnutím byl zakázán název »Roseggerpark« podle zák. č. 267/1920, jehož na konkrétní případ vůbec nelze použít. Nss shledal námitku tuto důvodnou.

Podle § 1 zák. č. 267/1920 není dovoleno označovati veřejně (pro veřejnost) jakékoliv sbory, právnické osoby, společnosti, veřejně přístupné místnosti, závody, ústavy, výrobky a pod. názvy, jež upomínají na státoprávní poměry zemí čsl. republiky před 28. říjnem 1918, neb odporují směru a duchu zahraničních vztahů republiky čsl., nebo připomínají osoby, které jakýmkoli známostem projevily nepřátelské smýšlení proti čsl. národu nebo národům sdruženým, nebo připomínají události rázu protistátního. — Podle § 7 zák. č. 266/1920 nejsou dovolena dosavadní pojmenování ulic a veř. míst, jež nelze uvést v soulad s historií a vnějšími vztahy národa čsl., zejména taková, jež připomínají osoby, které projevily nepřátelské smýšlení proti čsl. národu, nebo národům sdruženým, nebo připomínají události rázu protistátního.

Ze srovnání obou těchto zákonných ustanovení plyne, že zák. č. 267/1920 lze použít jen v případech, kde jde o název sboru, právnické osoby a pod., kdežto v případech, kde jde o pojmenování ulic a veř. míst, sluší použít zák. č. 266/1920.

Jak je z jednacíh spisů zřejmo, byl v Ů. označen názvem »Roseggerpark« sad, který nelze subsumovati pod ustanovení § 1 zák. č. 267/1920, neboť nejde zejména o veřejně přístupnou místnost v nějaké budově, nýbrž o veřejné místo, jak je má na mysli § 7 zák. č. 266/1920.

Je-li tomu tak, nelze naříditi odstranění názvu »Roseggerpark« podle § 1 zák. č. 267/1920, jehož vůbec nelze použít na případy, kde jde o pojmenování ulic nebo jiných míst veřejných. Z tohoto důvodu slušelo

zrušiti nař. rozhodnutí pro nesprávné použití zákona, aniž bylo možno zkoumati, je-li logickým úsudek žal. úřadu, že Petr Rosegger jest osobou, která projevila proti čsl. národu smýšlení nepřátelské z toho důvodu, že je pro část německého obyvatelstva reprezentantem snah po germanisaci čsl. mládeže.

Č. 7377.

Církevní věci: * Oprávněnou osobou ve smyslu odst. 1. § 7 mezikonfesního zákona č. 96/1925 jest toliko příslušník určité církve nebo náboženské společnosti sám.

(Nález ze dne 26. června 1928 č. 17:927).

Prejudikatura: Boh. A 5505/26.

Věc: Biskupská konsistoř v Litoměřicích (adv. Dr. Rud. Traub z Čes. Brodu) proti ministerstvu školství a národní osvěty o pohřbení Kateřiny K. duchovním československé církve.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

Důvody: Řím.-kat. farní úřad v J. oznámil osp-é v T., že dne 13. května 1925 pochoval československý farář František H. příslušníci církve řím.-kat. Kateřinu K., ač ani on, ani příbuzní zemřelé nemají v rukou žádného úředního dokladu o tom, že Kateřina K. jest příslušnicí československé církve. Farní úřad žádal, aby osp československého faráře poučila, že jeho pravomoc se vztahuje toliko na příslušníky církve československé.

Rozhodnutím z 2. června 1925 prohlásila osp v T., předpokládajíc, že československý farář pohřeb vykonavší byl pozůstalými požádán, aby pohřeb vykonal, že vzhledem k ustanovení § 7 odst. 1. zák. č. 96/1925 není důvodu k zakročení proti faráři církve československé. Odstavec, o který osp toto rozhodnutí opírá zní: »Orgány nebo příslušníci církve nebo náboženské společnosti nesmějí vykonávat náboženské úkony ani úkony duchovní správy vůči příslušníkům jiné církve nebo náboženské společnosti, o něž nebyli požádáni osobami k tomu oprávněnými.« Jde o výklad poslední věty tohoto souvětí, který jest možný dvojím způsobem. Buď jde o osoby oprávněné k vykonání dotyčného úkonu, anebo o osoby oprávněné k tomu, aby rozhodovaly o provedení úkonu samotného, tedy o osoby, kterým přísluší dispozice ve věci samé. O křtu na př. rozhodují rodiče dětí, o sňatku snoubenci, o pohřbu pozůstalí. Osp přiklonila se k druhému výkladu, který jest dle jejího náhledu jedině správným, posuzuje-li se odstavec první uvedeného paragrafu v souvislosti se zněním odstavce druhého téhož paragrafu. Tento odstavec totiž mluví o výjimce z ustanovení odstavce 1. a to pro případ, že by duchovní správce, kterému přísluší ten který výkon provést, požádal duchovního správce jiné náboženské společnosti, aby úkon provedl. Je-li pak takový případ výjimkou, nelze v témže smyslu vykládati ustanovení odstavce prvního a byl tudíž farář čsl. od 9. května 1925